

Світло Правди *per aspera ad astra*

Газета розповсюджується

безкоштовно

«СвітлоПравди» №28 (102) серпень 2010 видання Молодіжної комісії Івано-Франківської єпархії УГКЦ

Відбулася молодіжна проща до ТЕЗЕ (Франція)

У п'ятницю, 23 липня 2010 р., завершилася молодіжна паломницька поїздка до Тезе, яка розпочалася 7 липня і тривала 17 днів.

Організована вона була Молодіжною комісією Івано-Франківської єпархії УГКЦ, головою якої є о. Віталій Дем'янець.

Важко вкласти в слова думки і емоції, важко намагатися пояснити те, що, мабуть, просто треба відчувати, як і Божу благодать, проливу на цю поїздку з самого її початку.

Рідний Івано-Франківськ проводжав затяжним дощем, топив у таких же "рідних" вибоїнах на дорозі колеса автобуса, метр за метром віддаляючи від такої ж сірої буденності, несучи в невідоме. І попри гнітюче небо над дахом нашого нового дому на колесах, вірилося в краще, бо ж, як каже слово Боже, "віра-це доказ небаченого і підстава сподіваного". Перше пересвідчення в цьому було на зупинці в Рогатині і спільній Службі Божій

(Продовження на стор. 2)

Якщо зупинятися далі конкретно і в подробицях, то, очевидно, можна буде писати роман під назвою "Європа очима українця по дорозі в Тезе", який займе надто багато друкованих сторінок, щоб їх можна було прочитати швидко.

стор. 2

Але варто лише подумати про те що ми маємо, можливо, в інших немає і половини того й ніколи не буде. З впевненістю можна сказати, що в кожного в житті можна знайти щось добре, позитивне, те, чого не помічаєш і те, що може зробити людину щасливою.

стор. 3

Оголошення!

З 11 до 29 жовтня 2010 р.Б. відбудеться проща до Лорду(Франція) та Фатіми (Португалія).

Крім того, паломники зможуть відвідати інші міста Європи: Прагу, Париж, Барселону, Рим, Відень. Звертайтеся у Паломницький центр Івано-Франківської єпархії УГКЦ:

м. Івано-Франківськ,
вул.Гарбарська, 20.
Тел. 0342 73-17-46
або 094-922-47-46

e-mail: svitlo_pravdy@il.if.ua
www.mkugkc.if.ua

Якщо у вас є цікава інформація, з якою ви хотіли б поділитися з іншими читачами, то заходьте до нас у редакцію або пишіть на e-mail: svitlo_pravdy@il.if.ua Дізнавайтеся цікаві новини із сайту Молодіжної комісії за адресою: www.mkugkc.if.ua

Ми дякуємо друкарні "Місто НВ" за безкоштовний друк даного номеру газети

ДРУКАРНЯ

Чи завжди в нашому відпочинку є час для Господа? Чи ми пам'ятаємо про нього тільки у період труднощів чи у час коли нас нічого не турбує?! А про Нього просто не треба забувати. Він поруч завжди.

стор.4

(Продовження. Початок на стор.1)

що поволі почало забувати горизонтальне положення, в ностальгії за домашньою їжею, яка разом з думками про неї залишилась по

той бік кордону разом з відміткою митних органів про успішний його перетин, ми наблизились до Праги. Екскурсія, Служба Божа, прогулянка старовинним містом і дорога на Париж. Нарешті наше "довготерпіння" винагороджене-поселення в готелі, екскурсія містом, ночівля на ліжку, яке нарешті знаходиться в статичному стані, сніданок, екскурсія і можливість бути на Святій Літургії у нашій українській церкві святого Володимира, парохом якої о. Михайло Романюк.

Попри немилосердну спеку "свято, яке завжди з тобою" під назвою "Париж" пробіглося, як і ми по ньому, феєрверком емоцій та вражень. Перший пункт програми позаду. Рухаємося в напрямку основної її частини-Тезе. Сонце все палючіше, втома зростає по мірі руху автобуса вперед. Швидко минула ніч і південь Франції під нашими ногами. А тут уже важко дібрати слів, щоб описати побачене. Мальовниче селище, що потопає в розмаїтті літа і націй. Такі різні мови, такі різні люди і одна мета. Легкий шок від довжини черги за сніданком і дещо більший

від того з якою неймовірною швидкістю вона рухається до переду; очікування поселення, перший період "розпізнавання" їжі, що на підносі і яка, навіть при своїй такій несхожості з домашньою, вже на другий день перебування в Тезе видається неабиякою розкішно, двоповерхові ліжка в напівтемних бараках, які після автобуса ототожнюються з побаченими в Луврі палатами французьких

королів.

По мірі того, як приходиш до себе з дороги, усвідомлюєш сенс і зміст поняття "Тезе". І якимись зовсім неважливими уже здаються матеріальні речі достатку і комфорту для тіла, коли спостерігаєш "досконалість механізму", який налагоджений у спільноті. Коли при відсутності найманої праці-усе чисто, коли при скромності їжі-усі ситі, коли при відсутності розкоші-усім добре. Маленька картинка великого світу. Тисячі людей, що розмовляють різними мовами, такі різні, такі багатогранні і, в той же час, спроможні жити разом в мирі і злагоді. Бо єдиний закон, що панує на території цієї країни під назвою Тезе-любов. З нею різними мовами тобі бажають смачного, з нею зовсім не принизливою видається будь-яка робота, з нею немає анархії навіть при такій розмаїтості націй, характерів, культур...

Окремо хочеться згадати Тезівські богослужіння. Це тисячі людей, які різними мовами віддають хвалу Господу, і Йому зовсім не важливо кому і яким чином наступив на вуха слон, бо Він не дивиться на обличчя, а бачить серця. І коли це багатоголосся різнобарв'ям мов зливається в єдину пісню хвали, настає момент гармонії. Для кожного свій. Але однозначно це не залишає байдужим

нікого. А потім молитва в тиші, чи молитва тиші, чи молитва без слів. І хоч тиша не завжди була досконалою-це не змінювало її суті. Молитва для Бога, або, я б це назвала, молитвою серця. Коли абстрагуєшся від земного, коли намагаєшся відділитися від

думок і прийти до Бога-такою чи таким, яким є. Бо не завжди словами чи думками можна висловити все, що хочеш сказати. Тим більше, що Він і так їх знає. А відсутність слів при відкритому серці часто дає можливість почути

набагато більше. Те, що неможливо осягнути розумом.

Тезівські богослужіння у нас доповнювалися "українськими", хоча, мабуть, не зовсім правильним буде так сказати, бо дещо інша "форма" не змінює "суті". Кілька раз в тиждень ми мали Службу Божу у звичному обряді, що відправлялася нашими отцями в старенькій церкві поруч з могилою засновника спільноти брата Роже.

Непомітно швидко, в молитвах, роздумуваннях над словом Божим, і разом з тим, відпочинком, не буду лицемірити, не так фізичним, як душевним-і це стовідсотково, минув для нас тиждень перебування в Тезе. Останні приготування, благословення на щасливу дорогу і, власне, рушаємо.

Якщо зупинятися далі конкретно і в подробицях, то, очевидно, можна буде писати роман під назвою "Європа очима українця по дорозі в Тезе", який займе надто багато друкованих сторінок, щоб їх можна було

прочитати швидко. Ліон, Ніцца, Верона, Падуя, Венеція, Відень, Гайлігенкройц, Будапешт... Кілометри дороги, мільйони вражень, тонни емоцій. Калейдоскоп облич, характерів, пам'яток історії та культури... Швидкість їхньої зміни в кадрі фотоапарату і в "об'єктиві свідомості". Елегантно-вишукані, як Париж, розкішні, як вечірня Ніцца, величні, як Відень, затишно-комфортні, як Падуя, романтично-натхненні, як Венеція, святі, як Гайлігенкройц... Такі різні, як і люди всіх тих міст, як і кожен, хто був у нашому автобусі і такі рідні, близькі і незабутні в той же час. А кілометри дороги долалися з молитвою і Службами Божими там,

(Продовження на стор.3)

(Закінчення.)

Початок на стор. 1, 2)

де була для цього можливість. І Бог був присутнім в усьому-і в швидкому перетині

кордону, як туди, так і звідти, і в знайденні загублених речей, яких вже майже не було надії знайти, і в отриманні їжі в дивовижний спосіб від незнайомих людей, коли її не просиш, а, проте, потребуєш, і в силах, яких вже майже не було, а ти невідомо звідки їх черпала знову і знову, і ще в багатьох речах, які, може, й не завжди усвідомлювалися, бо були невидимими для людини, а, тим не менше, зіслані згори.

У контексті всього сказаного вище, без помпезності і банальності, а просто широко хочеться подякувати всім, хто був з нами весь цей час, отцям-за організацію, молитву, терпіння, а ще дотепність і почуття гумору, яке скрашувало втому; водіям, за майстерність і теплу воду, що в дорозі здавалася неабияким делікатесом; всім, хто був в автобусі, і в своїй різноманітності створював щільну картину такого собі "дому на колесах", де панує атмосфера легкості і спорідненості, навіть попри дрібні непорозуміння, які швидко забувалися, як і в

будь-якій іншій "сім'ї".

І тепер, коли позаду більше п'яти тисяч кілометрів, коли ще не зовсім приходиш до тями від побаченого і прожитого за цей час, вже точно знаєш, що з тисяч фотографій, які часто не вмшувала пам'ять фотоапарата, одна залишиться найважливішою. Бо міститься в "пам'яті", не обмеженій мегабайтами, і захована десь дуже далеко і глибоко, на рівні, який захищений від "стирання".

Ілона БЕКІШ,
учасниця проші

Потрібно просто тихенько подякувати Богу за життя

Один чоловік постійно бідкався та дорікав Богові, що ходить босий, але лише до того дня, коли побачив людину без ніг.

Часто порівнюю себе з отим чоловіком із стародавньої притчі... Завжди мені чогось бракує в житті, завжди хотілося б більшого, аніж дається. Постійні якісь скарги, невдоволення то на життя, то на здоров'я, то на соціальне становище.

Але варто лише подумати про те що ми маємо, можливо, в інших немає і половини того й ніколи не буде. З впевненістю можна сказати, що в кожного в житті можна знайти щось добре, позитивне, те, чого не помічаєш, і те, що може зробити людину щасливою.

Погляну на стареньку бабцю, яка, опираючись на дерев'яну тростину, прямує тротуаром, маленькими кроками ступаючи на дорозі, яка дивиться на людей своїми добрими очима, а у відповідь бачить лише байдужі погляди перехожих, які всі кудись поспішають. А потім ця бабуся повертається у свою домівку, де її чекає чоловік, з яким вони разом вже багато років. Любов. Справжня, людська, вічна...

Погляну на молоду жінку, в якій помер чоловік, яка біжить з однієї роботи на іншу, а вдома її чекає ще двоє дітей, яких треба нагодувати, зробити з ними уроки, погратися і положити спати. І вона ввечері, втомлена, зробивши всю роботу, засинає із сльозами на очах. А ранком прокидається для нового життя заради своїх дітей. Для найдорожчого, що є в неї, і знову йде, щоб забезпечити їм хороше майбутнє. Любов. Материнська.

Погляну на чоловіка, якому ампутували ногу,

який не може бігти назустріч вітру, не може підняти свою дружину і віднести її на край світу, але в нього чудова сім'я, гарненька донечка, добрі батьки, які їм допомагають. Підтримка.

Погляну на дитину, яка народилась хворою, у свої шість років вона не вмє і не може говорити, багато всього не розуміє... Але стільки ніжності, доброти і щирості, я, напевне, не бачила в очах жодних людей, з якими стикалася у своєму житті. Очі не обманюють. Вона усміхається. Вона дарує... Щирість...

Погляну на дідуся, свого, рідного. Такої терплячої, наполегливої та водночас доброї людини я не зустрічала. Він переніс багато хвороб, безліч (!) операцій, терпів. Він не розмовляв, не бачив на одне око, не чув на одне вухо і помер. Але він нас любив, а ще він просто любив цей світ і те, що в ньому. Він був щасливий. Я пам'ятаю його усмішку. Доброзичливість.

Погляну на жінку. Її покинув чоловік, в неї хворий син. Але вона вірить. Вона довіряє і молиться. Цим все сказано - віра.

Погляну на хлопчика, який просить в батьків, щоб купили йому щось смачне в магазині, а батьки не можуть пояснити дитині, що немає грошей, все-таки купують йому маленьку шоколадку і той із сяючими оченятами виходить. Радість.

Не цінуюмо того, що маємо.

Погляну на жінку, яка дістає з кишені з'яїті купюри, декілька гривень, і купує собі найдешевше взуття, щоб тільки переходити літо, тому що вже все порвалось, і, коли їй не вистачає кілька гривень, продавець, поглянувши на неї, дає їй дешевше. Очі повні сліз і вдячності. Взаємодтримка.

Погляну на чоловіка, який сам виховує донечку. Заплітає їй косички і збирає до школи. Зустрічає з уроків і готує їсти. Батьківська любов. Турбота.

Погляну на хворих людей, погляну на людей похилого віку, убогих, людей слабких, самотніх... Сльози.

Я не маю на що жалітися. В мене все прекрасно, життя чудове! Хотіла б подарувати частинку щастя кожному!

Думаю кожен може знайти в своєму житті стільки позитивного, скільки сам захоче і зробити щасливим себе та оточуючих.

Ми маємо те, що нам дається.

Ми маємо те, що нам належить.

Нам не дається більше, ніж ми можемо мати, і менше, аніж заслужили.

Потрібно просто тихенько подякувати Богу за життя.

Ліля БОДНАР

www.catholic-media.org

Роздуми про відпочинок

Вже майже закінчується улюблена пора всіх школярів та студентів, у яких канікули, та всіх, хто збирається чи уже побував у відпустці - літо! Спекта, сонце та теплі літні дощі, барвисті світанки та зоряні ночі - літо! Майже у всіх літо так і асоціюється із відпочинком.

А що означає відпочинок для кожного з нас?! Для дітей - весела пора канікул, коли можна забути про уроки, домашні завдання, вчителів, школу. Для студентів - закінчення сесії і можливість повністю відволіктися від навчання. Для людей, які працюють - відсторонення себе від роботи.

Але все це є відпочинок! Для когось фізичний, а для когось духовний, для когось активний, а для когось пасивний, для одних вдалий, а для інших не дуже.

Чи завжди в нашому відпочинку є час для Господа? Чи ми пам'ятаємо про нього тільки у період труднощів чи у час, коли нас нічого не турбує?! А про Нього просто не треба забувати. Він поруч завжди.

Реколекції, оази, паломництва - види відпочинку, які дають духовне збагачення та зближення з Богом. І не обов'язково все це відвідувати і всюди побувати, достатньо чогось одного, щоб потім захотіти знову і знову повертатись, і частину відпочинку - відпустки чи канікул - віддавати для такого свого духовного розвитку, як подяку Господу за все, що Він для нас робить, як вдосконалення себе, своїх релігійних знань та духовних поглядів.

З цього, що я написала, може здаватися, що відпочинок на морі чи у горах, чи десь на озері не є корисним. Ні. Кожен відпочинок, якщо він подобається людині, якщо приносить задоволення, є корисним для неї. Просто ніколи, як дома, на роботі, під час навчання, так і на відпочинку не треба

забувати про Бога. Він наповнить цей час справжнім змістом, організує його так, щоб все було недаремно, додасть сил та енергії.

Хай Він складає плани. Треба довіритися Йому.

Треба дбати про відпочинок духовний. Про відпочинок від суєти цього світу і віддання себе Богові. І такий відпочинок може бути не тільки влітку, чи цього тижня, а не іншого, він може бути зараз, в цю хвилину. З Господом можна відпочивати, працюючи, з Ним можна бути радісним, плачучи, та щасливим у нещасті. Якщо посвячувати Йому всі справи, думки, всі проблеми і турботи, якщо покладатися на Господа повністю і загалом, тоді Він працюватиме для нас, з користю для кожного. Тоді будь-яка справа, праця, навчання будуть приносити задоволення і насолоду. Навіть відпочинок у вигляді сну після доброї широкі молитви та подяки Богові за прожитий день буде корисний, відновить сили та додасть енергії для подальшої праці.

Ще залишився один літній місяць, три осінні, три зимові і три весняні, а потім ще два літні місяці... То ж час для відпочинку є! Головне, щоб цей час не пройшов даремно.

Вдалого відпочинку!

Лілія БОДНАР

www.catholic-media.org

Сьогодні вашій увазі, дорогі

Поезія

читачі, ми пропонуємо вірш учасника прощі по святих місцях Європи, яка відбулася у липні цього року, Кореня Олега. Сама поезія народилася під час паломництва і стала результатом духовних роздумів п. Олега.

Життєва ціль

Терпів Христос і ніс свій хрест

За грішних нас усіх!

То ж прошу, молю я Його,

Мені щоб допоміг

А час проходить, пролітає,

Довкола все вирує.

Тут пристанівок для вічності

Кожний собі буде.

Колись скінчиться земний шлях,

У вічність відійдемо.

Тоді усі перед Христом,

На суді ми будемо.

Христос питає, як ти жив,

Щоденно поводишся,

Чи з усіма людьми дружив?

До Бога чи молився?

До сповіді чи прибігав,

Приймав Святе Причастя?

Коли не раз в гріхи впадав,

Й душа шукала щастя.

То ж душевну скарбницю

наповнюймо добрими ділами,

щоби потім не стояти

з пустими руками,

Щоб такі слова почули:

"Це дитина Божа!

Впустіть її, по правиці

Вона стояти гожа".

Олег КОРИНЬ

Оголошення!

У вівторок, 24 серпня,

Спілка Християнського Відродження організовує хресний похід "За єдність"

зі с. Заздрість до с. Зарванця,

присвячений об'єднанню церков і українського народу.

Програма заходу:

24.08.2010 р. о 8:30 год. приїзд у

с. Заздрість (Теребовлянський р-н,

Тернопільська обл.);

9:00 год початок Святої Літургії.

Після Служби Божої буде служитися панахида біля родинної гробниці патріарха УГКЦ Йосипа Сліпого. Після її закінчення розпочнеться хресний хід.

Додаткова інформація: напередодні заходу, щодня з 17 до 23 серпня, у м. Івано-Франківську по вул. Андрея Шептицького, 22а о 18:45 год.

відбудуватиметься спільна молитва всіх бажаючих у наміренні хресного походу.

Контактні телефони: 050 855 83 26, 096 258 00 20.

Запрошуємо читачів газети

«Світло Правди» стати дописувачами нашого видання. Зробімо молодіжну газету ще цікавішою!

«Світло правди» - видання Молодіжної Комісії Івано-Франківської єпархії УГКЦ
наша адреса: УКРАЇНА, 76019, м. Івано-Франківськ
вул. Гарбарська, 20 тел. 73-17-46
тел. моб. 094-922-47-46
розрахунковий рахунок № 26006340312671
МФО 325019 код 25789939 Укрсоцбанк
e-mail: svitlo_pravdy@il.if.ua
www.mkugkc.if.ua

Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати текст.

За достовірність інформації відповідає її автор

Тираж 2000 примірників

Голова Молодіжної Комісії - о. Віталій Дем'янець

Заступник голови Молодіжної Комісії - о. Іван Сас

Редактор - диякон Михайло Віхоть